

Bijbels perspectief

Woord van de week

Psalm 42:7

Mijn ziel buigt zich neder in mij, daarom gedenk ik Uwer...

Een toch wel heel bijzondere uitspraak van de psalmist. Immers, zou dit mijn eerste reactie zijn in omstandigheden die kunnen vallen onder 'het zich neerbuigen van mijn ziel'? Wat er met de psalmist aan de hand was op het moment dat hij deze woorden schreef, wordt niet vermeld. Wel kan uit heel deze psalm, die waarschijnlijk menigeen - zeker berijmd het eerste vers - uit zijn hoofd zal kennen, worden opgemaakt dat hij op het moment van schrijven van de psalm behoorlijk het boekje zoek was. Neem alleen het spreken over het feit dat zijn tranen hem dag en nacht tot spijze zijn. En wat te denken van zijn geuite ervaring dat God de schijnbare Afwezige is op juist dát kritieke moment. Hij spreekt vervolgens over baren en golven die over hem heenslaan. Opmerkelijk is dat hij dit alles koppelt aan God: al *uw* baren en golven slaan over mij heen.

In onze tijd zou waarschijnlijk op grond van dergelijke uitspraken vastgesteld worden dat de psalmist op zijn minst overspannen is, een burn out heeft, hij er in elk geval volkomen doorheen zit. Wij zouden hem adviseren professionele hulp te zoeken dan wel in elk geval bij de huisarts langs te gaan. Mocht de laatste hem doorverwijzen naar de psycholoog - want die heeft hij gemeten naar de maatstaven van nu toch tenminste nodig - dan is het niet te verwonderen dat deze hem als eerste het advies zou geven 'dicht bij zichzelf te blijven'. Immers dat is de typische trend van advies van deze hulpverleners in onze tijd in dergelijke omstandigheden, 'opkomen voor jezelf' en 'nee durven zeggen'. Psalm 42 laat evenwel zien dat de psalmist het, wat de aanpak en verwerking van wat er ook met hem op dit moment aan de hand mag zijn, over een heel andere boeg gooit! Hij zegt op het dieptepunt van zijn psychische crisis *daarom* gedenk ik Uwer. Dat is: juist om wat ik meemaak, gedenk ik Uwer. En met Uwer blijkt hij nadrukkelijk God te bedoelen, de God die hij zegt als niet aanwezig te ervaren, sterker, de God die hij verantwoordelijk houdt voor wat hem overkomt - *uw* baren en golven slaan over mij heen. Is u opgevallen hoe hij dan vervolgens God gedenkt?

Lees deze psalm daarvoor maar eens heel zorgvuldig door. Wat sowieso duidelijk zal worden, is dat de psalmist heel anders reageert op zijn omstandigheden dan ik zou doen in een soortgelijke situatie! Als ik God als de Afwezige ervaar, is het eufemistisch gezegd van mijn kant dan niet een mopperen op Hem in plaats van gedenken op de manier als de psalmist hier doet? De psalmist gaat nota bene vervolgens van gedenken over op - misschien nog moeilijker te begrijpen! - het loven van God, terwijl hij, tegen de ervaring van het moment in, Hem benoemt als zijn Rots en zijn Verlosser, zijn God. Zou dit mogelijk beter werken dan het advies van de psycholoog vandaag? De moeite van proberen waard! Immers, God nodigt toch uit je weg op Hem te wentelen (Ps. 37:5) en belooft een Helper te zijn in nood (Hebr. 13:5b)?! Daarom dus!

Gebed

Waar kun je het beter zoeken als je je voelt zoals de psalmist omschrijft dan bij U Hemelse Vader? Maar Uw Woord laat zien dat u ons door en door kent en weet dat wij het liefst in plaats van allereerst naar U te gaan het zelf proberen te redden en het liefst grijpen naar strohalmen. Uw Woord spreekt zelfs van het grijpen naar rietstaven. Alsof daar houvast te vinden is. Als ergens het tegendeel blijkt dan hier wel, rietstengels breken niet alleen maar kunnen zelfs doorboren. Laat deze psalm ons op het spoor zetten dat de psalmist koos. Hij is eerlijk en dat naar U toe en... zichzelf. U Vader nodigt in Jezus Christus onze weg op U te wentelen, volkomen op U te vertrouwen, want U bent getrouw en zult nooit laten varen het werk van Uw handen, ook niet in ons persoonlijk leven met al zijn ups en downs. Dank Heer dat Uw Naam een sterke toren is en dat we daarheen mogen ijlen en weten dat we daar onaantastbaar zijn. Lof zij U Vader, Zoon en Heilige Geest. Amen.